

Arrest

nr. 178 449 van 25 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 november 2016 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregel de behandeling van het schorsingsverzoek te vorderen dat bij aangetekend schrijven van 26 april 2016 werd ingediend en dat is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2016 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 november 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. LEMACHE, die loco advocaat C. LEMACHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 2 juni 2009 in het huwelijk met S.A.C., een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 20 juli 2009 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. Verzoeker verliet zijn echtgenote in september 2009.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 5 februari 2010 de beslissing die een einde stelt aan een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker op 10 februari 2015 ter kennis gebracht. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 152 571 van 16 september 2015 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing die een einde stelt aan een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Via een op 14 december 2015 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 17 maart 2016 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die hem op 29 maart 2016 ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.12.2015 werd ingediend door :

*[O.M.] [...]
nationaliteit: Kosovo
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij reeds meer dan zes jaar onafgebroken in België verblijft en dat de beslissing van 05.02.2010 om zijn verblijfsrecht in te trekken hem pas op datum van 10.02.2015 betekend werd.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op datum van 11.01.2010 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdane. Het verblijfsrecht van betrokkene werd echter bij beslissing d.d. 05.02.2010 ingetrokken, omwille van een negatief samenwoningverslag. Deze beslissing werd inderdaad pas betekend aan betrokkene op datum van 10.02.2015. De echtscheiding werd uitgesproken op 06.09.2011. We stellen vast dat het inderdaad onredelijk lang duurde voordat betrokkene op de hoogte werd gebracht van de intrekking van zijn verblijfsrecht. Echter, we stellen wel vast dat de grond voor zijn verblijfsrecht reeds op datum van 22.01.2010, datum van het negatieve samenwoningverslag, niet meer bestond. Uit deze woonstcontrole bleek verder dat betrokkenen reeds in september 2009 uit elkaar gingen. Niettegenstaande het feit dat betrokkene hiervan onredelijk laat op de hoogte gebracht werd, stellen we toch vast dat de grond voor zijn verblijfsrecht niet meer bestaat. Betrokkene wist dat zijn verblijf werd toegestaan in het kader van zijn huwelijk met een Belgische onderdane en dat zijn verblijfsrecht enkel en alleen gebaseerd was op het bestaan van deze gezinscel. Deze gezinscel bestaat niet meer sinds september 2009. De beslissing tot intrekking van zijn verblijfsrecht werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16.09.2015. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zijn financiële middelen, bij gebrek aan arbeidsvergunning, zeer beperkt zijn waardoor hij in de financiële onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Echter, betrokkene toont dit niet aan, het gaat om een loutere bewering. Bovendien toont betrokkene niet aan dat familieleden of vrienden hem niet kunnen bijstaan. Bovendien staat het betrokkene vrij om hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de nodige financiële middelen zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat het enige gezinslid waarmee hij nog contact zou hebben, zijn broer zou zijn, [O.B.] van Belgische nationaliteit, en diens gezin. Hij zou een bijzonder hechte band hebben met zowel zijn broer als diens kinderen waardoor een terugkeer van verzoeker een enorme psychologische impact zou hebben op de betrokkenen. Bovendien zou het niet in het belang zijn van de kinderen dat een centrale figuur in hun opvoeding plots zou verdwijnen.

Het feit dat zijn broer en diens gezin de Belgische nationaliteit hebben of verworven hebben, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Volledigheidshalve merken we op dat er geen sprake is van een gezinscel, daar betrokkene niet op hetzelfde adres woont als zijn broer.

Met betrekking tot de eventuele schade voor de kinderen, betrokkene toont op geen enkel wijze aan dat hij een centrale figuur is in de opvoeding van de kinderen. Het gaat om een loutere bewering en dat kan niet volstaan om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering

van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij zijn banden met zijn land van herkomst volledig verbroken zou hebben. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 21 jaar in Kosovo, waar hij is geboren en getogen en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene beroept zich op zijn arbeidscontract en haalt aan dat hij afhankelijk is van het verkrijgen van een verblijfsvergunning om zijn arbeid te kunnen hervatten. Echter, indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen enkele indicatie is waaruit zelfs maar een vermoeden afgeleid kan worden dat verzoeker enig gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land en dat hij zich steeds als een voorbeeldig burger gedragen zou hebben en dat er geen sprake is van enige manifeste of opzettelijke fraude, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat hij in België zijn sociale, famil[i]ale en maatschappelijke belangen zou hebben uitgebouwd, dat hij gebonden zou zijn door een huurovereenkomst, dat hij hier een ziekteverzekering zou betalen, dat hij hier talrijke verplichtingen zou hebben[...], dat hij op verregaande en productieve wijze zou deelnemen aan de Belgische maatschappij, dat hij zijn affectieve, sociale en economische belangen in België gevestigd zou hebben, dat hij met succes taalcursussen gevolgd zou hebben, dat hij een arbeidsovereenkomst d.d. 05.09.2014 voorlegt evenals verschillende loonfiches, dat hij over de nodige kwalificaties zou beschikken[...] om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, dat betrokkene duurzaam lokaal verankerd zou zijn en dat hij zijn Edenred-kaart voorlegt, evenals een verzekeringsattest van Allianz, aanslagbiljetten van de belastingen voor aanslagjaar 2014 en 2015, een huurovereenkomst, één getuigenverklaring, een schrijven d.d. 02.09.2013 van het OCMW Sint-Truiden en vier deelcertificaten Nederlandse taallessen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker ook op 29 maart 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer;

Naam, voornaam: [O.M.]

[...]

nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

Dit is de tweede bestreden beslissing

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

De Raad stelt vast dat verzoeker bij aangetekend schrijven van 26 april 2016 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring heeft ingediend die is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard en tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en dat dit beroep op de rol werd ingeschreven. Er blijkt tevens dat hem op 21 november 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd ter kennis gebracht. Gelet op het feit dat verzoeker reeds wordt vastgehouden met het oog op zijn verwijdering uit het Rijk staat niet ter discussie dat zijn effectieve verwijdering op zeer korte termijn kan worden doorgevoerd. Het staat ook vast dat verzoeker binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van vijf dagen voorliggende vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen heeft ingediend. Er is derhalve voldaan aan de in artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten.

Overeenkomstig artikel 39/85, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dienen de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen te worden behandeld en afgedaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.1.1. Verzoeker voert in zijn initiële verzoekschrift in een eerste middel *“de onredelijke wachttijd voor het intrekken van het verblijfsrecht”* aan.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Ten onrechte stelt verwerende partij dat verzoeker wist dat zijn verblijfsrecht enkel en alleen gebaseerd was op het bestaan van zijn gezinscel met zijn Belgische echtgenote.

Verzoeker is op 11.01.2010 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Deze F-kaart is tot 10.02.2015 NOOIT ingetrokken.

Zoals reeds is uiteengezet in "1. Uiteenzetting van de feiten" heeft verzoeker heeft op geen enkel moment een vermoeden gekregen dat hij niet over de juiste verblijfsdocumenten beschikte.

Verwerende partij heeft meermaals de kans gehad om de F-kaart in te trekken en verzoeker hiervan in kennis te stellen. Zij deed dit echter niet.

Verwerende partij heeft pas 5 jaar na het beëindigen van de 'gezinscel' van verzoeker ingegrepen.

Verzoeker was niet op de hoogte van het wegvallen van zijn grond tot verblijfsrecht, daar hij hiervan niet in kennis was gesteld.

De rechtszekerheid van verzoeker wordt geschonden wanneer door een flagrante nalatigheid, verzoeker niet tijdig op de hoogte is gebracht van de intrekking van zijn F-kaart.

Verzoeker heeft hierdoor kostbare tijd verloren om een gepaste procedure in te leiden.

Bovendien heeft verzoeker zijn leven in België volledig opgebouwd, waardoor het voor hem onmogelijk is om, zelfs tijdelijk, terug te keren naar Kosovo."

3.1.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker zijn recht op verblijf ontleende aan het feit dat hij gehuwd was met een vrouw met de Belgische nationaliteit. Verzoeker die, in functie van zijn toenmalige echtgenote, een recht op verblijf liet gelden door op 20 juli 2009 een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen, kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder onterecht heeft gesteld dat hij wist dat zijn verblijfsrecht enkel en alleen gebaseerd was op het bestaan van een gezinscel met zijn Belgische echtgenote. Het gegeven dat de beslissing van 5 februari 2010 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker hem pas na vijf jaar ter kennis kon worden gebracht doet aan het voorgaande geen afbreuk. De vertraagde kennisgeving van deze beslissing laat op zich immers niet toe te concluderen dat hij op een andere grond dan zijn huwelijk met een Belgische onderdaan tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten. Aangezien verzoeker – gelet op de door hem ondertekende aanvraag hiertoe die door verweerder werd ingewilligd – wist dat hij in functie van zijn huwelijk tot een verblijf was toegelaten kan hij niet voorhouden dat hij niet op de hoogte was van het feit dat *"zijn grond tot verblijfsrecht"* was weggevallen op het ogenblik dat hij de relatie met zijn toenmalige echtgenote stopzette.

Verzoeker benadrukt op correcte gronden dat hij pas na vijf jaar in kennis werd gesteld van de beslissing tot beëindiging van een recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en dat hij ondertussen zijn leven in België verder opbouwde maar toont hiermee hoe dan ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat niet blijkt dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dus via de bevoegde diplomatieke of consulaire post of dat verweerder een kennelijk onredelijke invulling gaf aan het begrip buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Het rechtszekerheidsbeginsel waarnaar verzoeker verder lijkt te willen verwijzen is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het feit dat een andere bestuurlijke beslissing pas na vijf jaar werd betekend kan niet worden gededuceerd dat verweerder bij het nemen van de in casu bestreden beslissingen voormeld beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschafft de volgende toelichting:

“Verzoeker toont genoegzaam aan dat zijn familie hier in België legaal verblijft.

Verwerende partij ontkent niet dat het familieleven van verzoeker wel degelijk onder de bescherming van art. 8 EVRM valt.

Verwerende partij oordeelt echter dat de terugkeringsplicht naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit zou staan met een eventuele inbreuk op het familieleven van verzoeker.

Gewone sociale relaties zouden volgens verwerende partij niet vallen onder de bescherming van art. 8 EVRM.

De relatie van verzoeker met zijn broer en zijn gezin is geen gewone sociale relatie. Niet alleen zijn broer maar ook zijn neef en nichtje maken deel uit van het gezin [O.], dat verzoeker zou moeten achterlaten. Er is dus geen sprake van gewone sociale relaties in dit dossier maar wel degelijk van vergaande familiale banden die dienen te worden beschermd. (STUK 14)

Art. 8 EVRM heeft een ruim karakter.

In de rechtspraak van het EHRM werd bevestigd dat tussen naaste (bloed)verwanten kan ook 'family life' bestaan, bijvoorbeeld tussen grootouders en kleinkind en tussen broers en zussen onderling (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, NJ 1997, 539 (Boughanemi/Frankrijk); EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99). Voorwaarde is wel dat sprake is van een nauwe persoonlijke betrekking tussen hen. De rechter beoordeelt aan de hand van de concrete omstandigheden per geval of hieraan is voldaan. (Ezzouhdi/Frankrijk); EHRM 21 oktober 2004, nr. 75531/01 (I. en U./Noorwegen); HR 21 mei 2010, NJ 2010, 397.100 EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, par. 150 (K. en T./Finland); EHRM 1 juni 2004, 45582/99, par. 35-37 (Lebbink/Nederland); EHRM 21 oktober 2004, nr. 75531/01 (I. en U./Noorwegen); HR 3 juni 2005, NJ 2005, 349. HR 3 juni 2005, NJ 2005, 349 (concl. A-G E.M. Wesseling-van Gent); HR 19 november 1993, NJ 1994, 330; Asser/De Boer 2010 (1), nr. 13a; De Bruijn-Luckers 2008 (T&C Pers.-en fam.), art. 8 EVRM, aant. 2; Vlaardingerbroek e.a. 2011, p. 12-13.)*

Als de belangrijkste gezinsbanden van broers zoals in dit geval zich in België bevinden kan wel degelijk gewag worden gemaakt van een schending van artikel 8 EVRM indien een familielid verplicht wordt om zonder meer terug te keren. (zie naar analogie ook EH RM 13 februari 2001, nr. 47160/99 (Ezzouhdi/Frankrijk).)

Dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de nodige vergunningen te bekomen niet in disproportionaliteit staat met de schending van het gezinsleven van verzoeker kan derhalve niet worden aanvaard.

Er is bovendien geen enkele zekerheid dat de bevoegde instanties in het land van herkomst zullen meewerken om verzoeker de nodige documenten te verlenen en evenmin binnen welke tijd dat verzoeker een "eventuele tijdelijke verwijdering" van zijn familie zal moeten doormaken. Verzoeker en zijn familie verkeren op dat vlak in absolute onzekerheid.

Omgekeerd kan dus eerder gezegd worden dat het toekennen van een verblijfsvergunning een maatregel is die veel minder nadeel toebrengt aan verwerende partij/ de Belgische staat dan dat het niet toekennen ervan aan verzoeker nadeel zou bezorgen gelet op de schending van het familieleven van cliënt. Dat is uiteindelijk de proportionaliteitsafweging die dient te worden gemaakt.

Dit dossier dient bovendien in concreto te worden beoordeeld, waarbij rekening dient te worden gehouden met alle individuele elementen in dit dossier, waaronder het feit dat verzoeker en zijn broer deel uit maken van de Belgische samenleving en hier erg goed zijn geïntegreerd meespelen in de beoordeling in concreto.

Verwerende partij stelt zelf dat de beoordeling van de proportionaliteit dient te gebeuren op basis van de

concrete gegevens van het dossier;

Uit het dossier blijkt dat verzoeker al jarenlang al zijn familiale, sociale en economische belangen in België heeft en hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst.

In dit geval dient dan ook te worden besloten dat art. 8 EVRM wordt geschonden indien de bestreden beslissing zou wordt bevestigd.”

3.2.2. Om tot het bestaan van een gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende “*hecht*” is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Verzoeker weerlegt de vaststelling van verweerder niet dat hij niet heeft aangetoond dat hij effectief verwant is met de persoon die hij omschrijft als zijn broer. Hij toont ook niet aan dat hij een relatie heeft met het gezin van de persoon die hij zijn broer noemt die dusdanig hecht is dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat de persoon die verzoeker omschrijft als zijn broer reeds langer in België woont en dat verzoeker niet naar België is gekomen om diens gezin te vervoegen, maar om zelf een gezin te stichten met een Belgische vrouw. Het is voorts niet betwist dat verzoeker dertig jaar oud is en dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige familieleden – waarbij moet worden herhaald dat in casu geen familieband werd aangetoond – kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoeker bewijst deze afhankelijkheid evenwel niet. Hij geeft daarentegen, door het voorleggen van allerhande stukken, te kennen dat hij volledig autonoom kan functioneren. Daarnaast moet nog worden aangegeven dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (cf. EHRM 3 juli 2001, nr. 47.390/99, Javeed/Nederland) wordt bevestigd dat uit het louter bestaan van normale emotionele banden tussen familieleden geen vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de relatie tussen hem en de persoon waarvan hij stelt dat het zijn broer is en diens gezin dusdanig is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 26 november 2013, nr. 1785/08, Vasquez/Zwitserland).

Voorts moet worden herhaald dat verzoeker wist dat hij slechts tot een verblijf in het Rijk was toegelaten om een gezinsleven te kunnen uitbouwen met zijn toenmalige Belgische echtgenote en dat hij geen verder verblijfsrecht kon laten gelden indien hij deze relatie op korte termijn verbrak. Door te stellen dat hij dankzij het verblijfsrecht dat hem werd toegestaan ingevolge zijn huwelijk met een Belgische vrouw banden met België opbouwde toont hij niet aan dat verweerder artikel 8 van het EVRM schond door hem, nadat hij uit de echt was gescheiden, niet op een andere basis een verblijfsmachtiging toe te staan. Uit artikel 8 van het EVRM kan trouwens geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker, die in Kosovo werd geboren, opgroeide en er het grootste deel van zijn leven verbleef maakt ook niet aannemelijk dat hij zijn leven in dat land niet kan verderzetten. Verweerder heeft door de eerste bestreden beslissing te nemen daarenboven niet uitgesloten dat verzoeker niet naar België zou kunnen terugkeren. Hij heeft in deze beslissing louter geoordeeld dat verzoeker de reguliere procedure dient te volgen indien hij tot een verblijf in het Rijk wenst te worden gemachtigd. Verzoekers standpunt dat hij in onzekerheid verkeert omdat hij niet weet of de nodige documenten hem zullen worden verleend laat, nu het onvoldoende zwaarwichtig is, evenmin toe te besluiten dat verweerder artikel 8 van het EVRM heeft miskend. In deze omstandigheden en gelet op het feit dat het laten naleven van de verblijfswetgeving vereist is ter bescherming van de openbare orde kan niet worden besloten dat er sprake is van een disproportioneel optreden van verweerder.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt prima facie niet aangetoond.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.3.1. Verzoeker stelt het volgende in wat hij omschrijft als zijn derde middel:

“Verwerende partij gaat er zonder meer van uit dat verzoeker “voor korte tijd bij familie, vrienden of kennissen in zijn land van herkomst kan verblijven in afwachting tot een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf”.

Verzoeker heeft geen banden meer met en in Kosovo. Hij heeft gedurende 7 jaar geen contact meer gehad met zijn ‘kennissen’ in Kosovo. Het is dan ook logisch dat er niemand staat te springen om verzoeker gedurende onbepaalde tijd op te vangen én hem financieel te onderhouden. Het is immers geenszins met zekerheid vast te stellen hoe lang een aanvraag tot machtiging van verblijf hangende blijft.

Verzoeker heeft zijn volledig volwassen leven in België doorgebracht, de enkele ‘vrienden’ die hij had gedurende zijn verblijf in Kosovo, zijn ondertussen vreemden geworden.”

3.3.2. De Raad kan, samen met verweerder, slechts vaststellen dat verzoeker in zijn derde “middel” geen voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door het bestreden besluit werd geschonden voorziet (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Er is derhalve geen sprake van een ontvankelijk middel.

De Raad wijst er ten overvloede op dat verweerder niet louter heeft gesteld verzoeker kan terugvallen op vrienden in Kosovo, doch evenzeer heeft verwezen naar de aanwezigheid van familieleden en de mogelijkheid om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie.

3.4.1. In wat als een vierde middel wordt aangevoerd verstrekt verzoeker de volgende uiteenzetting:

Verzoeker had sinds 05.09.2014 een arbeidsovereenkomst. Hij was tewerkgesteld als keukenhulp in een restaurant. Hij oefende deze job voltijds uit en kon in zijn eigen onderhoud voorzien.

Verzoeker is afhankelijk van het verkrijgen van een verblijfsvergunning om zijn arbeid ter te kunnen hervatten aangezien de uitvoering van de arbeidsovereenkomst noodzakelijkerwijs is moeten worden geschorst, gelet op het feit dat concludant uitgeprocedeerd is wat betreft zijn aanvraag tot het verkrijgen van machtiging tot vestiging.

Hiervan is verzoeker dus afhankelijk, hetgeen een bijzondere omstandigheid vormt en aldus een ontvankelijkheidsvoorwaarde is waaraan verzoeker voldoet.

Dienaangaande wordt verwezen naar onderstaande rechtspraak:

R.v.St. (15e k.) nr. 101.310, 29 november 2001, <http://www.raadvst-consetat.be> (15 oktober 2002); A.P.M. 2001 (samenvatting), afl. 10, 239; Rev.dr.étr. 2002 (samenvatting), afl. 119, 483.

“Aangezien het verkrijgen van een verblijfsvergunning in het onderhavige geval een voorwaarde vormt voor de toekenning van een arbeidsvergunning, kan een persoon die in België woont rechtmatig ervan uitgaan dat zij zijn concrete mogelijkheden verhoogt om de uitvoering van een arbeidsovereenkomst te hervatten indien hij eerder vanuit België een verblijfsvergunning verkrijgt. Dit kan in bepaalde omstandigheden de indiening verantwoorden van een aanvraag op grond van art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet.

In deze omstandigheden kan het onderzoek van de ontvankelijkheid van een aanvraag op grond van art. 9, lid 3 van de wet, wanneer dit soort van motief wordt aangevoerd, zonder meer gebaseerd zijn op het verstrijken van de arbeidsvergunning. ”

Verzoeker kan geen arbeidsvergunning bekomen via de geijkte weg, zoals voorgesteld door verwerende partij, daar hij als kok werkte, waardoor hij niet is vrijgesteld van een arbeidsonderzoek en derhalve zijn aanvraag moet indienen vanuit zijn land van herkomst, hetgeen onmogelijk is om bovenstaande redenen.”

3.4.2. Opnieuw moet worden gesteld dat verzoeker nalaat om te duiden welke rechtsregel of welke bepaling van behoorlijk bestuur hij precies geschonden acht, zodat ook de uiteenzetting die hij doet onder de hoofding “*d.geen arbeidsvergunning*” niet kan worden beschouwd als een ontvankelijk middel.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat voormelde uiteenzetting een loutere herneming is van wat hij aanvoerde in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en verweerder op zijn argumentatie heeft geantwoord.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

G. DE BOECK